

Kære medlemmer af Uddannelses- og Forskningsudvalget

Mit navn er Sidse Christensen. Jeg er 26 og har de sidste 6 år kæmpet for at kvalificere mig til én af de få pladser, på medicinstudiet - en drøm, som I, med jeres nye lovforslag er ved at slå i stykker – og jeg er bare en blandt mange.

Da jeg i 2009 bliver student, er jeg overbevist om, at det er jordemoder, jeg skal være. Derfor følger jeg regeringens anbefaling om hurtig uddannelse og går direkte fra gymnasiet og ind på jordemoderuddannelsen. Allerede i løbet af det første år på min nye uddannelsen, begynder jeg at tvivle på, hvorvidt dette i virkeligheden er mit kald. Jeg overvejer, om jeg i stedet burde have satset på medicin. Efter flere samtaler, med studievejler samt jordemodervejleder, vælger jeg i 2011 at søge orlov for at læse fag op. De fag, som kvalificerer mig til at søge optagelse på medicin. I 2012 søger jeg ind på medicin og får desværre afslag, fordi andre ansøgere er mere kvalificerede end mig – hvorfor? Jo, fordi de personer, som udvælges gennem kvote 2, har brugt mange år på at forbedre deres kvalifikationer. Herunder vægter anden relevant uddannelse højt, fordi der lægges vægt på, at man tidligere har været i stand til at gennemføre en videregående uddannelse og tilmed har relevant erfaring, som vil gavne et kommende virke som læge. Jeg har siden jeg afsluttede studenterkurset i 2012, søgt ind på medicin hvert år, desværre uden held. I mellemtiden har jeg færdiggjort min uddannelse, som jordemoder, og har grundet begrænsede jobmuligheder, i Danmark, arbejdet 2 år, som jordemoder, i Norge. Jeg føler endelig, at jeg har en reel chance, for at være kvalificeret til den plads på medicinstudiet, jeg i en lang årrække har kæmpet for. En plads jeg på trods af mit middelmådige snit fra gymnasiet ikke kan opnå gennem kvote 1. Det på trods af, at der i Danmark er mangel på læger, og at et højt gennemsnit fra gymnasiet ikke er en garanti for, at du bliver en god læge.

Jeg er rystet over at politikere, i Danmark, vælger at begrænse borgernes adgang til viden. Særligt er jeg skuffet, når de, der i høj grad bliver ramt, er dem, som blot har fulgt regeringens råd om hurtig uddannelse. Det er de færreste, der efter gymnasiet ved, hvad der er deres kald – og derfor er det ikke givet, at de, som kommer hurtigt gennem uddannelsessystemet ender på den rigtige hylde. Ethvert menneske bliver hverken lykkeligere og leverer bedre resultater, hvis de låses fast på den forkerte hylde.

Set i lyset af ovenstående ønsker jeg svar på følgende:

Hvordan kan I, som politikere, argumentere for, at dette forslag ikke begrænser borgernes adgang til viden, når det ikke skal være muligt for den enkelte, selv at betale for sin anden uddannelse?

Jeg håber inderligt, at I vil tage dette med i jeres overvejelser og genoverveje, hvilke konsekvenser dette lovforslag kan få. Ingen tager flere uddannelser for at blive en økonomisk udgift for samfundet, men fordi det er nødvendigt for, at vi kan få det arbejde, hvor vi føler vi kan gøre en forskel.

Venlig hilsen

Sidse Christensen